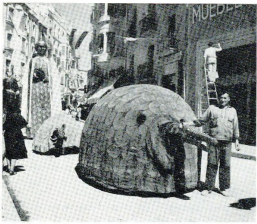

Lo dissabte de la Cinta

Us de les diades més alegres de tota la setmana de les festes que celebrem en honor de la nostra Patrona, la Verge de la Cinta, és lo dissabte anterior al primer diumenge de setembre, vespra de la festivitat de la Mare de Déu, i conegut correntment pel dissabte de la Cinta.

Ja pel matí, a primera hora, se senten les dolçaines que acompanyen als Capellers de la Reial Arxiconfraria de Nostra Senyora de la Cinta que recorren los carrers de nostra ciutat passant la capta. Un poc més tard, se senten les atres dolçaines que acompanyen lo repartiment del típic panoli, elaborat en la flor de la farina i el finíssim oli de la nostra garriga. Les garrides pagesetes, oferint les ensucrades primes a tot lo veïnat i l'hiunt garboses la bonica i típica indumentària que portaven ses rebesjies quan se van casar, gaudies de seda, faldeles de domàs, sabates de sevilla i mocador blanc al coll. Les galtes

roges per la calor i potser una mica sofocades per alguna plagada, que sensa malícia los ha dit algún jove espectador.

I quin goig que fan!

En punt de les dotze, surt lo bando-cabalgata, anunciant al veïnat lo començament de les festes; les campanes de la Seu, escampant per tot arreu la seua metálica veu, inviten a tothom a celebrar, en santa pau i armonia, les festes religioses i profanes, i entre atres elements, les bandes de música i dolçaines tocant airoses marxes.

Quina crita mouen los xiquets fugint esgarriats cada vegada que la Cucafra allarga el coll i obri la boca ensenyant los quicalots; rient alegres quan s'atracen los nans o follets, ballant i botant tots contents perquè han passat tres o quatre mesos tancats sense sortir gens al carrer; i mig serios mig esparverats al veure als gegants que tots ceremoniosos van passant per davant la gent, sense dir res a ningú. Són moments d'infantíl bullici, d'alegre germanor, en que tots, grans i menuts, se senten més units i riuen tots alhora, inhiuits per la sana alegria que vola per l'espai.

Es en aquell moment quan comences a trobar cares conegudes, cares que fa anys que no has vist. Són los tortosins que viuen fora, són aquells tortosins que les necessitats de la vida han portat lluny d'eixa benvida terra, i que de tant en tant senten dins del seu cor unes pessigolletes, una frisança, una veu interior, que els diu:

—Aneu a Tortosa, que fa temps que no hi heu estat; aneu-hi, que aviat són les festes majors!

I obent eixa imperiosa veu, arreglen les maletes i cap a Tortosa falta gent, a passar uns dies entre la família, amics i coneguts i recordar aquells dies de la infantesa i de la joventut.

Recordar les hores passades jugant per les Esplanetes i pels avui enrunats castells; instintivament se posen lo na al cap buscant-hi alguna senyal de mes de quatre cops de pedra de les famosas pedregues; recorden de quan anaven a estudi, sigue al Col·legi de Sant Lluís, sigue a les Escoles de la Mercè, sigue a l'Estudi del Mestre Llases o al Col·legi de Sant Pere Apòstol de les Escoles Cristianes. De quantes coses no es recorden eixos tortosins que fa anys que no han vingut i que degut a moltes i distintes causes no els hi es possible vindre més sovint!

Casibé tots, quan venen, només tenen ganes de veure coses antigues, d'amagar-se pels carrers i carrerons de la part vella de la ciutat; pujar les Costes de Santa Clara i del Castell, anar-se'n cap a Remolins i cap al Rastre, al Bonete i al Fossar dels Jurons; passar pels carrers de la Taleca i de Senalsacosta, plens del més pur i autèntic sabor tortosí; anar a la Xiquina, encara que no hi prenen lo bany, se mullen una minyeta els peus, recordant: Se'n van a la Seu, a fer la visseta a la Santa Cinta; a Mig-Cami, a resar una Salve a la Mare de Déu de la Providència i buscar unes quantes crevetes; després encara volen arribar a l'ermita de la Mare de Déu del Coll de l'Alba, pujar a Coll

Redó i des d'allí, assemtats als esglaons de la monumental Creu, escampar la vista per tota eixa immensa vallada que forma el nostre riu, recreant-se al contemplar tot lo seu curs des de Xerta a la Gola i els apacibles meandres que forma abans de fer cap a la mar. Veure des d'allà dalt les montanyes del Port, lo cosal de Caro, la Burretia i el Frare, les Rases d'Alfara, la Cara de la Verge, i poguer admirar una de les meravelloses postes de sol de les que tant freqüentment disfrutem a Tortosa, postes de sol en les que cada núvol pren un color: n'hi han de rojos, morats, grisos i de color de foc i de malva; los rajos de llum que llença el sol entre mig dels núvols, formen una aureola a la Cara de la Verge, que ni fet espessament; davant d'un espectacle així, aquells cors tortosins, carregats de nostalgia i d'anyorança, esclafixen en un plor que surt de dins del fons de l'ànima, ja sabem que d'alegria també es plora, dient sortit fora tot lo sentiment que hi han guardat durant tants d'anys.

Quau baixen de Coll Redó, no pensen en atra cosa que minjar-se uns pastissets dels bons, no d'aquells pseudo-pastissets que oferixen avui dia per moltes capitals espanyoles i inclús de l'estranger, sino que volen autèntics pastissets, elaborats en elements del país.

I en acabat de sopar, disfruten d'allò més anant-se'n al café, i allí troben als amics de la infantesa i antics companys de treball, i tornen a recordar aquells temps, que ja no tornaran.

I cada any se va repetint la vinguda dels tortosins, que en diades tan senyalades retornen a n'eixe reconet de món tan volgut i estimat a rendir el seu homenatge filial a la nostra Patrona, la Mare de Déu de la Santa Cinta.

JOAN SUBIRATS I ANDRÉU

